Patrimoni arquitectònic i cultural: protecció i ús

En el nostre món tot canvia ràpidament, el nou devora el vell amb una dinàmica frenètica. El consum genera riquesa, llocs de treball i la sensació que no ens falta de res. I, precisament, per això, hem de desfer-nos de totes les andròmines que es veuen superades per l'oferta trepidant que cada dia inunda les nostres vides. I, al bell mig d'aquesta dinàmica ens preguntem què hem de fer d'edificis i casalots vells, antics, que no serveixen per res més que per a enterrar-hi autèntiques fortunes en la conservació. Sortosament, diverses són les respostes. Les més desconsiderades són les dels hereus escampa que no s'ho pensen dues vegades de deixar que entrin en un estadi de ruïna que justifiqui la venda especuladora. També hi ha qui, sent molt pragmàtic i respectuós amb el passat, cerca alternatives mixtes de preservació i d'un bon ús. Seria el cas de la restauració de molts d'aquest edificis per a usos terciaris (restaurants, hotels, centres de convencions, congressos...) I, encara, hi ha la sortida que vagin a parar en mans de nous rics, d'aquests que fan fortuna amb qualsevol excusa de les que dóna aquest món tan globalitzat i hi enterren milions de pessetes que han de justificar d'alguna manera.

El patrimoni històric, malgrat que pugui estar en mans privades, és de tots i tots n'hem de poder gaudir i, alhora, ser corresponsables del seu manteniment i preservació per tal que com a llegat arribi en les millors condicions a les generacions futures

Com s'ha d'arbitrar una casuística tan complexa des de l'administració dels ajuntaments o de la Generalitat? Doncs, primer de tot, evitant el mal ús del patrimoni; en segon lloc, incentivant amb condonació de càrregues fiscals el manteniment viu d'aquests edificis; i, finalment, donant permisos per a requalificar-ne l'ús exigint un màxim de respecte per l'entorn. El patrimoni històric, malgrat que pugui estar en mans privades, és de tots i tots n'hem de poder gaudir i, alhora, ser corresponsables del seu manteniment i preservació per tal que com a llegat arribi en les millors condicions a les generacions futures. En aquest sentit, doncs, és indignant veure com masies i edificis amb solera històrica, resten abandonades i amb l'aparent beneplàcit de l'administració (que hauria d'exigir-ne el manteniment perquè no esdevinguin un perill públic) es van deteriorant fins a convertir-se en propietats ruïnoses amb les quals, ja ho hem dit, es pot començar a especular. És cert que molts d'aquests edificis, com passa amb els arxius documentals de famílies o les col·leccions més diverses, són fruit de la preeminència social i econòmica durant segles de determinades classes socials o de la mateixa església com a institució, però, precisament per això són memòria històrica per bé i per mal que ens ateny a tots plegats de conservar i mostrar com autèntics testimonis del nostre passat col·lectiu.

Argentona no seria la mateixa sense moltes coses, però especialment si edificis com el Viver, Can Cabanyes, Can Garí i Can Navas, per citar-ne quatre dels més emblemàtics, es perdessin o, simplement, fossin alterats en la seva fisonomia originària. La taula rodona que el *Centre d'Estudis Jaume Clavell* organitza amb motiu de la Festa Major de Sant Julià, a banda de commemorar el primer aniversari de l'entitat, vol ser un primer toc d'atenció per a ajuntar esforços i fer front a aquest repte de present i de futur que és la preservació del patrimoni històric, arquitectònic i cultural.